

*Egy különleges
szerelmi történet.*

*Határokat lépnek át,
falakat döntenek le.*

*A jó rosszá válik,
a rossz pedig kísértően jóvá.*

53

SZERELMES

levél

*finep
selection*

LEYLAH ATTAR

LEYLAH ATTAR

53
SZERELMES
levél

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

SZEREPLŐK LISTÁJA

SHAYDA CSALÁDJA:

Ali Kazemi (Baba) – *Shayda apja*

Mona Kazemi (Maamaan) – *Shayda anyja*

Hossein – *Shayda fivére*

Adèle – *Hossein felesége (Shayda sógornője)*

Hossein és Adèle gyerekei: *Kayla, Ethan és Summer*

Khaleh Zarrin: Mona húga (Shayda nagynénje)

HAFEZ CSALÁDJA:

Kamal Hijazi (Pedar) – *Hafez apja*

Nasrin Hijazi (Ma) – *Hafez anyja*

SHAYDA ÉS HAFEZ GYEREKEI:

Natasha és Zain

TROY CSALÁDJA:

Henry Heathgate – *Troy apja*

Grace Heathgate – *Troy anyja*

TOVÁBBI SZEREPLŐK:

Pasha Moradi – *Kamal Hijazi barátja*

Bob Worthing – *Shayda mentora*

Elizabeth Worthing – *Bob felesége*
Jayne Worthing – *Bob lánya, Shayda legjobb barátnője*
Matt Cavelry – Jayne férje
Jayne és Matt gyerekei – *Brady és Sophia*
Ryan Worthing – *Bob fia, Jayne bátyja, Troy főiskolás barátja*
Ellen Worthing – *Ryan felesége*
Ryan és Ellen gyerekei – *Terri és Alyssa*
Nathan – *Natasha barátja, jövendőbeli férje*
Farnaz (*Hafez unokatestvére*) és a férje, Behram
Marjaneh – *Hossein volt felesége*
Amu Reza – Marjaneh apja

1. HÁT, ÍGY ÁLLUNK

1995. június 18.

A MIKOR HARMADSZORRA LÁTOM, tizenkét évvel az után a forró, ragados júliusi éjszaka után, épp Jayne-nel csókolózik. A kezem az ajtó gombjára dermed, nézem, ahogy ölelkező körvonaluk az ablak fényesen ragyogó boltívére rajzolódik. Hátralépek, nem akarom megzavarni a menyasszony és a vőlegény közötti intim pillanatot. De valami vonzza a tekintetemet. Matt körül nem szikrázik elektromosságtól a levegő. Ő nem nyúl utánam hosszú, sötét csápjaival, hogy az árnyékból a fénybe csalogasson. Nem, ez nem Matt. Ez Troy. Troy Heathgate csókolja a legjobb barátnőmet percekkel az esküvői fogadása előtt.

És mindenféle figyelmeztetés nélkül egy harctér közepén találom magam: az énem kettévált, a részeim száguldanak lefelé a dombokon, fémes csattanással csapnak össze a völgyben, ami nem szélesebb az ajtó nyílásánál, amelyen át befele kémlelek. Be szeretnék rohanni, ki szeretném menteni Jayne-t az elbűvölő sötétmágus-lovag, Troy markából, de a küszöbön megingok, az önvédelem megtépzott lobogójába csimpaszkodom.

A sűrke tornacipő és a melegítőfelső a múlté. Az öltöny alatt eszméletlenül széles vállak domborodnak. A zilált, bozontos haját megszeli a lány, elegáns vágás. Ugyanakkor megmaradt a bőrsértő érdekessége, bár kemény, csiszolt formába öntve. Összerezzenek, a kezem lecsúszik az ajtó gombjáról.

Ez az. A szívnek ez a bolond, részegítő dobogása. Ez tette tönkre Maa-
maant és Babát, ez kergette el Hosseint, emiatt széledtünk szét a szélrózsa

minden irányába. Az ujjamon levő aranygyűrűbe kapaszkodom. Nem engedem, hogy a sötétség az én hajlékomba is beköltözzön.

Nézem, ahogy Troy ujjai Jayne tarkóján köröznék, és a hajtincseibe fonódnak. Elhúzza az arcát, és valamit súg a fülébe. Jayne egy pillanatig rámered, majd pislog, és keményen pofon vágja. A csattanás visszhangot kelt, de Troy nem zavartatja magát. Pajkosság bujkál a szája szögletében, miközben felemeli a rátámadó kezét, és csókot nyom rá. Aztán lesimítja a zakóját, és a kijárat felé veszi az útját.

Lebukok az ajtó mögött, laposra préselődöm a fal mellett, miközben a hatlábnyi robosztus férfi elhúz mellettem, maga után húzva a semmi-vel össze nem téveszthető hatalom légáramlatát és drága kölnijének az illatát. Cipői végigkopognak a sima márványfolyosón, ahogy a díszterembe tart, magabiztosan és tökéletesen higgadtan. A fejemet a falnak döntöm, és lassan kifújom a levegőt.

– Shayda? Te vagy az? – Hallom Jayne hangját.

A francba! Összekapom magam, és belépek a szobába.

– El se hiszed, mi történt! – Jayne ölelése szinte elnyel.

– Láttam. De nem most van itt az ideje. – Megfordítom, így látja a feleje közeledő anyját és apját.

– Kincsem! – Elizabeth megragadja a lánya kezét. – Mindjárt itt az idő!

– El se hiszem! – Bob átkarolja Jayne-t, és gyengéden magához húzza.
– Az én kislányom.

Szárazon nyelek egyet, és azt kívánom, bárcsak valami emléket tudnék felidézni a szüleimről a saját esküvőm napján.

– Apa! – mondja Jayne, és kibontakozik az apja karjaiból. – Tönkrete-szed a hajam!

– Én? – Bob felnevet. – Úgy tűnik, valaki már megelőzött benne – húz meg egy kilógó tincset.

Jayne-nel összenézünk. Tudjuk, ki a hunyó.

– Alig lehet észrevenni – mondom. – Viszont a szádat újra kell rajzolni a rúzzsal.

– Majd én. – Elizabeth Jayne apró táskája után nyúl.

– Én pedig jobban teszem, ha visszamegyek a vendégekhez – mondja Bob. – Van kedved velem tartani, Shayda? – felém nyújtja a karját.

Jayne-re pillantok.

– Minden rendben – nyugtat meg. – Ti csak menjetek be!

BOB AZ ELEGÁNSAN BERENDEZETT dísztermen át a családi asztalhoz vezet.

– Még csak ennyien vagyunk? – kérdezi Ryant. Az összes többi asztal körül emberek sokasága, beszélgetnek, keverednek egymással.

– Most még – mondja Ryan. – Ellen hátul van, valamit intézkedik, amit a menyasszony tanúja szokott. Azt hittem, te leszel majd a tanú, Shayda.

Jayne bátyja öltönyben parádézva az apja kiköpött tükörképe.

– Nem vagyok oda sem a tömegért, sem a nyilvános beszédért – válszolólok. – A feleség a nap hőse. Milyen volt az út Ottawából?

– Szuper! A kölykök végigaludták az utat. Most fizetünk meg érte. – A két kislányra mutat, akik az üres táncparketten pörögnek.

– Nahát! – nevettek fel. – De megnőttek!

– Az biztos. És a tieid?

– Natasha tizenegy éves, Zain kilenc.

– Nem hoztad el őket?

– Az anyámnál vannak.

– És Hafez?

– Nincs a városban – válszólok.

– Még mindig ugyanaz? Nyomja az örült tempót?

– Igen.

– Shayda, találkoztál már Ryan főiskolai barátjával? – kérdezi Bob. – Hol is van? – Körbenéz. – Hé, Troy! Troy!

Ne! Kérlek ne! De Bob már ideintette.

Az asztalon álló monogramos köszönetajándék-dobozra szegezem a tekintetemet. Dőlt, ezüst betűs írással „J&M” áll rajta. A tarkómon feláll a szőr, amikor Troy Heathgate megáll a székelem mögött.

– Troy, bemutatom Jayne barátnőjét, Shaydát, aki nem utolsósorban a ragyogó tehetségű pártfogoltam is. Asszisztensként kezdett nálam, mára pedig a csúcs ingatlanügynökeim egyikévé nőtte ki magát.

Mosolyt erőltetek magamra, és felállok.

– Apa, hisz már találkoztak! – mondja Ryan. – A Kanada-napi tűzijátékon. Emlékszel, Troy?

– Igen. – Valami felvillan azokban a ragyogó, csendes-óceáni kékségű szemekben. – Emlékszem. – Mosolya egy pillanatra megremeg, majd a kezemért nyúl.

A tenyereink alig súrolják egymást, de már kapjuk is el, mintha áramütés ért volna.

– Troy épp most költözött vissza New Yorkból – mondja Bob.
Nem érdekel.

Tölem bárki bármit mondhat, vagy csinálhat. Azt kívánom, Troy Heathgate bárcsak ne nézne így rám. Tekintete az évek során lézersugárrá sűrűsödött, mely füstszürke felhővé zúzza a róla szóló ködös emlékképeket. Puff! Ennyi volt! Darabjaira esett. Felszívódott. Mennyi esélye lehet a fekete-fehér szivárványnak a vakítóan ragyogó technicolor mellett?

– Figyelem, itt jönnek! – Elizabeth közénk suhan.

Jayne és Matt felé fordulunk, akik belépnek az ajtón. Troy vállán keresztül nézem őket, miközben kínosan tudatában vagyok az ingnyakát súroló hajának. Troy arrébb áll, kezét a derekamra teszi, és előrevezet, hogy jobban lássak. Épp csak megérint, mégis minden egyes szőrszál feláll a hátamon. Hogy merészelte megcsókolni Jayne-t? Hogy merészel itt állni mögöttem, ujjongani és tapsolni, mintha nem épp most árulta volna el Jayne családjának az évek alatt kialakult bizalmát?

– Szóval, itt vagy! – Hosszú, vörös karmok tulajdonítják ki Troy karját, és egy gesztenyebarna hajú szépség villan fel mellette. – Csak nem felejtkeztl el rólam? – dorombolja a nő.

Hát persze! Egy barátnő.

– Heather! – mosolyog rá. – Hol hagyta Feliciát?

– Melletted van, drágám – turbékolja egy mézbarna istennő, és neonrózsaszínű csókot nyom Troy arcára.

Jó ég! Két barátnő!

A taps elcsendesedik. Ideje leülni. Hál' istennek! Azt kívánom, bár csak lelépne.

Troy az asztal másik oldalához kíséri a partnereit, majd leülnek a Ryan melletti üres székekre.

Ne! Neeeeeeee!

Egymással szemben ülünk, végig, a beszéd, a tánc és a pohárköszöntők alatt – én Bobbal az egyik oldalamon és Ryan egyik kislányával a másikon; ő két női bombázó közé szorítva.

– Magyarázd már el, mivel is foglalkozol! – mondja Bob a vacsora vége felé. – Mi ez az internet, amiről annyit hallok?

– Igazából egyszerű az egész – válaszolja Troy. – Számítógépek hálózának a rendszere, mely összekapcsolja az embereket a világ minden tájáról. Egy ideje már létezik, de csak most kezd érdekessé válni. A cégem olyan vállalatoknak tervez és telepít biztonsági protokollt, akik online is szeretnének jelen lenni, így a bizalmas adataik, melyeket az interneten kicserélnek, biztonságban maradnak.

– Kezd nagyon fellendülni – mondja Ryan. – Troy cége nagyon beindult, irodákat kell létesítenie nálunk, Torontóban, hogy a kanadai ügyfeleket is ki tudja szolgálni.

– Nahát, ez igazán remek! – mondja Elizabeth, amikor Heather Feliáival együtt a női mosdó felé veszi az irányt. – Ami viszont engem érdekel: mikor fogsz már végre megállapodni?

– Ó, ne, ne, anya! – Ryan a levegőbe emeli a kezét. – Láttad te ezeket a lányokat?! Troy, haver, élvezd ki, amíg csak lehet! Helyettem is, pajti! – Összekoccintja a poharát Troyéval.

– Csak mondom – folytatja Elizabeth. – Mindez nagyon szórakoztató tud lenni, amíg valaki el nem lopja a szívedet, ráadásul pont az orrod előtt. El kellene gondolkodnod rajta, fiatalember.

– Nem is tudom – mondja Troy, miközben a poharát forgatja a kezében. – Te mit gondolsz, Shayda?

Úgy ejti ki a nevemet, mintha hosszú ideje a szájában őrizgette volna, élvezettel ízlelgetvén, mintha a nyelvével minden egyes mássalhangzót, magánhangzót végigtapogatott volna, majd lágy 'ahhh'-ként hagyja, hogy kibukjon a szájából.

Csak én hallom? Ez most komoly? Shaydahhh.

Felemelem a tekintetem, és látom, hogy engem bámul. Intenzíven. Mintha valami bogár lennék, amit élénk színű gombostűkkel egy parafa táblára szegezett volna.

– Hé! – Jayne és Matt megállnak az asztalunk mellett. – Miért nem táncol egyikőtök sem? Gyerünk, srácok! Táncra fel!

Jayne lazának tűnik, mint aki tényleg jól érzi magát. Futó pillantást vetek Troyra. Egy arcizma sem rezdül. Mintha csak a képzeletemben játszó-dott volna le mindaz, amit korábban láttam.

Ryan és Ellen kézen fogják a gyerekeket, és követik a menyasszonyt és a vőlegényt a táncparkettre. Heather és Felicia vihogva térnek vissza az asztalhoz. A szoros kötelékek kialakulásához semmi sem ér fel egy női mosdói kiruccanással. Elhúzzák Troyt az asztaltól, kétfelől kapaszkodnak a karjába.

Elizabeth visszautasítja a felkérést, és a félig teli tányérjára mutat.

– Miért nem kéred fel Shaydát? – javasolja Bobnak.

– Nem, köszönöm – mondom. – Inkább csak ülök, és nézelődöm.

– Ahogy gondolod – válaszolja Bob. – De szólok, hogy Milton Malone errefelé tart, és van egy olyan sanda gyanúm, hogy nem engem akar felkérni.

– Ó, Bob! Miért hívtad meg?

– Egy csomó ügyfelünket meghívtam.

– Gyerünk! – Megragadom a kezét, és elhúzzunk a táncterre.

– Jayne tökéletes helyszínt választott – mondja Bob.

Bólintok. Bár az udvarház belseje széles körű felújításon esett át, az elegáns birtok megőrizte az 1920-as évekbeli romantikus fényét és csillogását.

– Itt fogom tartani az esküvőmet – mondta Jayne, amikor a tulajdonos megmutatta a lefelé lejtő kertet. – Itt pedig a fogadás lesz.

A terem éjszaka még gyönyörűbb, pislogó csillárjaival és krémszínű damasztfüggönyeivel.

– Szándékos volt? – kérdezi tőlem Bob.

– Micsoda?

– Hogy a berendezés színeihez öltöztél.

Felnevetek. Térdig érő ruha van rajtam, mely visszatükrözi a fal lágy, halványrózsaszínű píráját.

– Szerintem fel kellene kérned Elizabethet erre a táncra – mondom, amikor a DJ lassabb ütemre vált.

– Liz már talált magának partnert, és úgy tűnik, túl jól érzi magát, nem kívánja, hogy odatolakodjak.

– Hol van? – nevetek, és hátraperdülök, hogy szemtől szembe találjam magam Troy Heathgate-tel.

– Nem baj, ha lekérem? – kérdezi Bobot. Inkább kijelentésnek hangzik, mint kérdésnek. – Köszönöm a táncot, Lizzie!

– Ó, ne viccelj! Én köszönöm! – legyezi magát Elizabeth. – Remélem, lépést tudsz tartani, vénember – mondja Bobnak, aki rácsap a fenekére. Vidáman eltáncolnak.

Troy az ujjaimra szorítja az egyik kezét, a másikkal köröket rajzol a derekamra. Jon B édes tenorja belefolyik a Babyface laza vokáljába. „Someone to love”, búgják.

Troy hibátlanul vezet, lassú, lusta ritmusban. A zakóját már levetette. Érzem testének melegét a friss, ropogós inge alatt – a kemény izmok minden egyes összehúzóódását, feszülését. A szemem egy vonalban van a gallérjával, a kigombolt gombokat bámulom, a meglazított nyakkendőt, mintha nem viselné el azt, hogy bármiben is visszafogják. Tekintetemet az ezüstkeresztre szegezem, mely a nyakán közepén, a kis gödröcskében pihen. Vannak dolgok, amik nem változnak.

– Nos. – Lélegzetétől felállnak a pihék a nyakamon. – Hát, így állunk, Mrs. Hijazi.

– Emlékszel... – A szavak kicsúsznak a számon, mielőtt megállíthatnám őket.

– Hát persze! – Mintha minden egyéb szóba sem jöhetne. – Kislány lett? A naplemente pírjával a hajában, akárcsak az anyjának?

– Igen – válaszolom. – Bár inkább az apjához hasonlít.

Csendben ringatózunk, arra az éjszakára gondolva, amikor fluoreszkáló fények alatt újság, WC-papír és rágógumi sorok között táncoltunk.

– Boldog vagy, Shayda?

Egy másodperc. Csak ennyi. A tétovázás egyetlen üteme a részemről.

Amikor Natasha egyéves volt, Hafezzal elmentünk megnézni a *Vészélyes éj* című filmet. Jerry Dandrige játszott benne a sötét, csábító vámpírt, aki csak akkor léphette át a küszöböt, ha beengedted.

Itt állok, tíz évvel később. Troy Heathgate az ajtóm előtt várakozik.

Engedj be!

Megingok.

Néha azon töprengek, hány világ nyílt meg előttem abban az egyetlen másodpercben.

– Rózsa. – Mosolyog, és megrázza a fejét. – Rózsaillatot érzek.

– Nincs rajtam parfüm.

– Tudom.

A szívdobogásom hevesebbé válik, amikor Troy tekintete végigkúszik az ajkaimon, és a halvány ezüstszínű sebhelyemen megpihen.

– Várnak a barátnőid – mondom neki.

Heather és Felicia kifelé fordították a székeket, és a tekintetükkel követik minden egyes mozdulatunkat.

– Hadd várjanak!

Végigtáncolunk a táncparketten, elvegyülünk a többi pár között. Olyan könnyű lenne táncolni vele. Mármost, ha el tudnék lazulni.

– Mi az? – kérdezem, amikor a tekintetének súlya kezd túl sok lenni.

– Erre próbálok rájönni – válaszolja. – Hogy mi az. Mi van benned, Shayda Hijazi? Semmi rendkívüli nincs sem a szemed formájában, sem az orrodban, sem az arcodban. És mégis, amikor mindez együtt van, valami különleges történik. Minden a helyén. Azok a hűvös rózsabimbó ajkak éles kontrasztban állnak azzal – bármi legyen is az –, ami a török-kávé-színű szemedben pörkölődik. A szemöldököd pedig. Milyen büszkén ível! Szöges ellentétben áll az illedelmes orral. És amikor oldalra nézel olyan, mintha bármelyik pillanatban korom hullana le a szempilládról, és a szűzies arcodat összemaszatozná. Ellentmondások tömege vagy, Shayda. Fémrúd köré tekeredő érzéki domborulatok.

– Gerincnek nevezik, Troy. És nem úgy tűnik, mintha te rendelkeznél vele. Vagy csak férjezett nők jönnek be nálad?

– Igaz, csípem a nőket – nevet fel. – Édes kis teremtmények, mind-egyik egytől egyig. De ami a férjezetteket illeti? Talán csak egy...

– Csak Jayne, mi?

Úgy érzem, a tudtára kell adnom, hogy tudom. Egy arcizma se rezzen. Bizonytalanságnak semmi nyoma.

– Láttad? – A szemében rejtett jókedv csillog. – Megsértettem az érzékenységedet, Shayda?

– Azt hiszed, vicces? – Fellobban bennem a düh. – Kíváncsi lennék, mit szólna hozzá Ryan vagy Bob, ha megtudnák.

– A helyedben én senkinek sem említeném. – Az ujjai fájdalmasan szorulnak a derekam köré.

A dalnak vége, de a levegő továbbra is cikázik körülöttünk.

– Most pedig szeretnék leülni – mondom.

– Tudod, hogy én mit szeretnék? – A szorítása nem lazul a derekam körül. – Szeretném kibontani ezt a szoros kis kontyodat, és hagyni, hogy a göndör fürtjeid szabadon hulljanak a válladra. Szeretném látni, milyen lennél, ha nem lennél olyan szigorú magaddal, Shayda.

Lerázom magamról a kezét.

– Tartsd magad távol tőlem, Troy! És Jayne-től is!

Hátat fordítok neki, és az asztal felé masírozok. Érzem, hogy szorosan a nyomomban van.

– Hát te meg hova mész? – kapja el Heather, és vezeti vissza a táncparketre.

– Igazi alfahím kisugárzása van, nem igaz? – mondja Felicia, amikor leroskadok a székemre. – Ha Troy Heathgate rád kapcsol, neked annyi. Még akkor is, ha tudod, hogy nagyon-nagyon nem tesz jót neked, annyira jó érzés!

Megáll az ész! Troy Heathgate Csodálóinak Társasága.

– Hogy csinálod? – kérdezem. – Hogy tudsz... osztózni rajta?

– Nézz csak rá! – válaszolja. – Nem jobb egy szelet, mint egy morzsa sem?

Nézzük, ahogy Troy előrehajol, hogy elkapja a szavakat, amiket Heather a fülébe sugdos.

– Hozok egy italt magamnak – áll fel Felicia.

Egy nő nem szeret osztózkodni a férfiakon, bármennyire is igyekszik meggyőzni magát az ellenkezőjéről.

Megpillantom az egyenesen az asztalunk felé tartó Milton Malone-t. Késő lelépni, így nemet mondok a táncfelkérésére, és szenvedek a beszélgetés alatt. Kis idő múlva Bob a megmentésemre siet.

– Jayne és Matt téged keres – mondja nekem. – Szia, Milton! Hogy vagy?

Elszököm, és a főasztalhoz megyek, hogy elköszönjek.

– Hogy mi?! Ne is álmodj róla! – mondja Jayne. – Csak most indul a buli.

Maga után húz a táncparketre. Jól mulatok, míg észre nem veszem Troy Heathgate rám szegzett tekintetét. Ahányszor csak megfordulok, ott van, töprengő tekintettel követ. Hallgatja a barátnőit, és engem néz.

A poharával játszadozik, és engem néz. Mint egy zsákmányát cserkésző vadász. Néz és vár.

Mire mindenki visszatér az asztalhoz, a lábaim elgyengülnek.

– El kell mennem a gyerekekért – mondom, és kezdem összeszedni a dolgaimat.

– Ne felejtsd itt az asztaldísz! – Elizabeth az üvegvezájában álló elefánt-csontszínű orchideákra mutat.

– Azt hittem, az asztaldísz azé lesz, akinek a születésnapja legközelebb esik az esküvő napjához – mondja Ryan.

– Igen. Ezért kapja Shayda – válaszolja Elizabeth.

– Nem, Troy.

– Shayda.

– Troy.

Elizabeth felsóhajt.

– Shayda születésnapja tegnap volt.

– A fenébe! Troyé is! – Ryan a tenyerével az asztalra csap, és felnevet.
– Srácok, egy napra esik a születésnapotok? – A tekintete Troy és közöttük cikázik.

Troy kótyagos élvezettel figyeli a feszengésemet. Vagy talán így néz ki, amikor teljesen el van ázva.

– Mit szólsz, Shayda? Döntsük el szkanderrel? – Átnyúl az asztalon.

Az 'sz'-ei elmosódnak. Öö, elmosódnak.

– Mi lenne, ha a születési év döntené el? – javasolja Elizabeth. – Troy?

– 1962.

Ezerkilencszázhatvankettő.

– Shayda? Nem kell megmondanod. Előtte vagy utána? – kérdezi megható tapintattal, amittől elmosolyodok.

– Ugyanaz – válaszolom.

Elizabeth lehuppan a székére.

– Nem semmi!

– A nagymamám szerint azok, akik egy napon születtek, ugyanazon lélek két része – mondja Heather.

– Hallod ezt, Shayda? – Troy az asztalra könyököl, és az arcát a tenyerébe támasztja. – Lelki társsak vagyunk.

Mindenki nevet. Olyan hangja van, mint Sean Connerynek Őfelsége titkosszolgálatában.

– Indulnom kell – mondom.

– Kérlek! – Troy felkapja az orchideákat, és feláll, meglepő módon stabilan. – Jobban kedvelem a tüskés rózsát.

A virágokért nyúlok.

– Kikísérlek – mondja, és nem engedi az orchideát a kezéből.

– Nem szükséges.

– Ragaszkodom hozzá. – Az ajtó felé mutat.

Milton Malone félrenyel.

Nem rossz srác. Tényleg. Troy sokkal rosszabb, egy pingvinről is le tudná bájologni a frakkját.

Te jó ég! Mennyire hiányzik Hafez.

Troy odavezet a ruhatárhoz, és vár, amíg megkapom a kabátomat.

– Így ni! – Rám borítja, míg én a kulcsaimmal és a táskámmal zsonglőröködöm.

Bütykei végigsimítják a tarkómat, egy pillanatra megpihennek rajta, hosszabban, mint szükséges lenne. És akkor érzek valamit, valami lágy és meleg érinti meg a bőrömet.

Hátraperdülök, kezemet a tarkómra szorítom.

– Ugye, nem...?

– Sajnálom. Lehet, hogy a szám... – A szájára mutat, majd a nyakamra.

– Egyáltalán nem sajnálok!

– Nos, tényleg nem – vigyorog teljesen félrecsúszott mosollyal.

– Részeg vagy. – A bőröm még mindig bizsereg.

– Beismerem a bűnösségem – emeli fel az egyik kezét.

– Hé, Shayda! Mész? – Milton Malone utolért minket.

– Igen. Jó éjszakát, Milton!

– Ja. Jó éjszakát, Milton! – Troy felvesz egy mentolos cukorkát a pulttól, és odaadja neki.

– Innen már boldogulok, Troy – mondom.

– Ahogy gondolod – odaadja a vázát, és kinyitja előttem az ajtót.

Kilépek, örülök, hogy hűvös levegő vesz körbe. Troy a nyomomban.

– Mint mondtam, *innen* már boldogulok – nézek rá dühösen.

– Csak rágyújtok – válaszolja, és előhalász egy csomag cigit.

Rágyújt! A szemem forgatom.

Átvágok a parkolón, kínosan tudatában annak, hogy a tekintete minden egyes mozdulatomat követi. Csak akkor fújom ki a levegőt, amikor végre beszállok az autóba. Remélem, eltelik újabb tizenkét év, mire újra a szemem elé kerül. Addigra talán már a fogai is besárgulnak a dohányzás-tól. És vastag, bozontos szőrszálak nőnek ki a füléből. És, adja az ég, hogy sörhasa is legyen! Igen, a sörhas szuper lenne!

Kifordulok a kijáratnál, a szemem sarkából megpillantom a vörös pontként izzó cigarettáját. Sötét sziluettje a lépcsőről figyel, ahogy az autóm hátsó lámpái beleolvadnak az éjszakába.

2. NOVEMBER

1995. június 19.

ÉJFÉL IS ELMÚLT, mire megérkezem Maamaanhoz.

– Mélyen alszanak – mondja, mikor ellenőrizzuk a gyerekeket.

Megsimogatom a hajukat. Ártatlanság, bizalom és bolyhos plüssmaci-illat árad belőlük.

– Miért nem alszol itt? – kérdezi Maamaan.

A gondolat, hogy az anyám mellett aludjak, szorosan a virágmintás ágyneműbe pólyálva, rettegéssel tölt el.

– Reggel értük jövök. El tudnád rendezni őket a suliba?

Maamaan megvonja a vállát. Sohasem idegeskedett a részletek miatt. A dolgok mindig a helyére kerültek, az emberek mindig követték az utasításait. Baba is. Míg Maamaan el nem vált tőle.

– Itt már nem kell elviselnem – mondta, egy évvel azután, hogy Teheránból átköltöztek.

Természetesen számított Hosseinra. Hogy a bátyám majd vele lakik, és gondoskodik róla.

Maamaan kitölt nekem egy csésze kávé, királynői méltósággal, hajcsavarói és bokáig érő hálóinge ellenére. Az orchideás asztaldísz észrevétlenül pompázik a konyhapulton. Inkább Maamaanhoz passzol, mint hozzám. Mellette mindig olyan érzésem támad, mintha egy őszi hónap, a november lennék, fakó és színtelen.

Csendben ülünk, hallgatjuk, ahogy a kakukkos óra másodpercei kegyegnek. Az asztal felett lógó lámpa sárga fénykörbe von minket. A ház többi része a fásult sötétségben meg-megnyikordul.

– Kéne találnod magadnak egy barátot – mondja Maamaan, és kinyisszant egy kupont. – Nem kell csirke? Akciós.

Félrenyelem a kávét.

– Hogy mi?

Ujjával megütögeti a papírt.

– Csirke. Csontozott, bőr nélkül.

– Nem arra gondolok.

– A barátra? Miért is ne? – Leteszi a kezéből az ollót, és rám néz. – Ők is ezt csinálják velünk. Minden egyes férfi, akit csak ismertem. Az apám, a te apád, a bátyád.

– És nézd csak, hova vezetett – tolom el a székem az asztaltól. – Hafez egy csöppet sem hasonlít rájuk.

– Azt hiszed, mellette megúszhatod? – Keserű nevetés tör ki belőle, a nóból, akinek az arcára a csalódottság mély barázdákat húzott. – Az apád és én, mi aztán tényleg egy pár voltunk. Olyan fényesen ragyogtunk, hogy a csillagok is megirigyelték. De talán te tudsz valamit, amit én nem. Talán, ha elfojtod a ragyogásodat, akkor sohasem égsz ki.

– Nem igazán volt rá lehetőségem, nem igaz, Maamaan?

– Most már van.

Tudom, csak azért mondja, mert úgy gondolja, hogy sohasem lépném meg. Így próbálja lerázni magáról a lelkiismeret-furdalását, hogy felhasználta arra, hogy a család kiköltözhessen, hogy maga mögött hagyhassa az életformát, amit képtelen volt továbbvinni. Ha nem megyek hozzá Hafezhez, még mindig Iránban lenne. De nem egyedül csinálta. A keze alá játszottam. Olyan sok mindent eltitkoltam előle. Mi értelme felfedni a ronda sötét titkokat? Jobb, ha a múltban maradnak.

– Mindenem megvan, amire vágyok, Maamaan. Hafez mellett boldog vagyok.

– Hm. Persze hogy boldog vagy. Te szinte bárkivel boldog lennél. Soha nem hitted, hogy bárki is bármivel tartozna neked.

Fáradtan felsóhajtok.

– Mit akarsz tőlem, Maamaan?

– Semmit. – Figyelme újra a kuponokra irányul. – Semmit sem akarok tőled.

Idősödő anyámat nézem a csupasz faasztal felett. Igaza van. Soha semmit sem akart tőlem. Tőlem nem. Mindig csodálkozás ült ki az arcára, amikor a dajkám kivett egy szabadnapot, mintha anyám csak akkor döbbent volna rá a létezésemre.

– Nos – állok fel. – Csak én maradtam itt neked. – A mosogatóhoz lépek, és nekilátok előlbiteni a csészémet. A víz másodpercek alatt jéghidegből tűzforróvá válik.

– Nem hagynád inkább rám? – Maamaan megragadja a mosogatószivacsot, és odébb taszít a mosogatótól. – Az örületbe kergetsz ezzel! Egy kávé sem tudsz meginni anélkül, hogy utána azon nyomban el ne mosogasd a csészét.

Belém nyilall az ismerős fájdalom, de elnyomom, és megtörlöm a kezem.

– Köszönöm, hogy vigyáztál a gyerekekre a hétvégén.

– Várj! – Odanyújt egy sárga borítékot, amit egy rózsaszínű, százszoros szép formájú hűtőmágnus rögzített a hűtő ajtajára. – Ezt neked csinálták.

A boríték egy kártya gyanánt félbehajtott papírlapot rejt.

„Sok boldog születnapot, anya!”, áll rajta. Négy hatalmas fejű pálcikaemberke fogja egymás kezét egy rogyadozó ház előtt. Zöld fűszálak tetején billegnek, sárgára színezett nap alatt.

„Szeretünk, anya.” Natasha gondosan kanyargó betűi – amiket kiemelkedő alkalmakkor ró – átszelik az eget.

– Mi az? – kérdezi Maamaan.

– Semmi – mosolyogva visszahajtogatom a zsírkrétás papírlapot a borítékba. – Telefonált Hafez?

– Nem. Kellett volna?

– Azt gondoltam, talán... Semmi baj.

Hafez nem az, akinek eszébe jutnak a születésnapok vagy évfordulók. Az ajtó felé tartok.

– Reggel találkozunk!

– Gyere korábban! – mondja Maamaan. – Szeretném, ha felhívnád nekem Hosseint.

A bátyámat, anyám egy szem fiát.

Én pedig a titkárnő vagyok a két VIP személyiség között.

„HOSSEIN, MAAMAAN SZERETNE BESZÉLNI VELED.” Mindig így zajlik.

Átsüt a vonalon Hossein nyomorúsága, szinte látom, ahogy a vállai be-
rogynak, várja az elkerülhetetlen büntudatot.

Maamaan a legszebb lányt választotta neki, Teherán virágszálát.

– Ajándékozz meg sok unokával! – mondta neki.

De beütött a krach. Hossein beleszeretett valakibe, akibe nem kellett
volna. Elhagyta a feleségét, elköszönt, és Montréalba költözött. Azóta há-
rom gyereke van. Az újszülöttről öt éve küldött fényképet nekünk. Ár-
nyékok vagyunk a régi életéből.

– Maamaan, Hossein szeret téged – mondom neki azokban a pillana-
tokban, amikor majd megszakad a szíve.

– Mi értelme az olyan szeretetnek, amit nem mutatsz ki?

3. CSÓKOLJ MEG!

1995. június 21.

– **T**ROY HEATHGATE, HÁRMAS VONAL – csörren rám Susan.
A villogó vörös fényre meredek.

Ne vedd fel! Ne vedd fel! Ne vedd fel!

– Jó reggelt! Itt Shayda Hijazi – mondom olyan kimérten, ahogy csak tudom.

– Shaydahhh. – Annyira laza, rekedtes, épp-csak-most-ébredtem-fel a hangja, hogy szinte látom, ahogy hever az ágyban. – Egy helyet keresek. Társasházi vagy tetőtéri lakás érdekelne. A belvárosban. Szeretném, ha segítenél találni egyet.

– Sajnálom, Troy. – A ceruzám hegyét erősen a papírhoz nyomom. – A klienseim listája betelt.

Hosszú szünet.

– Hadd fogalmazzam meg ezt világosan... – A hangja élessé válik. – Visszautasítod, hogy velem dolgozz?

– Én...öö... – A telefon kábele az ujjam köré tekeredik, azt kívánom, bárcsak kitephetném, és véget vethetnék a beszélgetésnek.

– Értem.

A vonal megszakad.

A kagylót szorító ujjaim ellazulnak.

Ez könnyen ment. Ránézek a telefonra.

Túl könnyen.

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB Troy öles léptekkel vonul be az irodámba, és becsukja maga mögött az ajtót. V nyakú pólót, kopott farmert, ezüstcsatos övet visel. Úgy néz ki, mintha most sétált volna ki egy Levi's reklámból.

– Mi... mit keresel itt?

– Az idegeidre megyek, ugye? – Háttal az ajtónak dől, karját összefonja maga előtt, nyílt, fürkésző tekintetétől feláll a szőr a hátamon.

– Miről beszélsz?

– Egyetlenegy oka lehet annak, miért nem vállalsz el az ügyfelednek, az pedig az, hogy félsz! – Két lépést tesz felém.

– Nevetséges! – Magamban hálát rebegek annak, aki kerekékkel szerelte fel az irodai székeket.

– Lószart! – Tenyerével az asztalomra csap.

Görcsösen kapaszkodom a kezemben levő mappába.

– Csókolj meg, Shayda! – A hangja sűrű, mint a lassan csorgó méz. – Annyira nem lehet jó, ahogy azt a fejemben látom. Utána kísétálok innen, és mindketten szabadok leszünk.

Közel hajol, kezei hídként ívelik át az asztalt. Feltűnik a bicepszein körbefutó iker tetoválás. A fekete és kék színű szögesdrótminta töviskoronára emlékeztet. Fogadni mernék rá, soha semmit sem kellett feláldoznia egész életében. A kereszt ellenére, ami a nyakában lóg. Gúnyosan elhúzom a számat, és a szemébe nézek.

Súlyos hiba.

Ilyen érzés lehet, amikor egy halálos tornádó szédítő örvénye magába szippant. Egyik pillanatban eszeveszetten pörgök az acélkék pupilláját körbevevő mélyfekete gyűrűk körül, a másikon minden elmosódik a szája izzó érzékiségében.

Hány szívdobbanásnyi idő kell ahhoz, hogy áthidaljunk tízhüvelyknyi távolságot? Hogy bezárjuk a bizsergő, zsongó, elektromos feszültségtől terhes mezőt közöttünk?

Vár. Nem moccan. Lélegzetet sem vesz.

Én bemozdulok. Gondolkodás nélkül. Nem érdekel.

Bármit megtennék, csak hogy megszakítsam ezt az örült, intenzív kapcsolódást.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ajkunk első érintése – azt hittem, elektromos áramként fut majd végig rajtam, de nem. Lány, csendes és nagyon, nagyon nyugodt.

Ha! Kitör belőlem az öröm. Meg tudom csinálni! Meg tudom törni a varázst.

Önelégültségem talán két másodpercig is tarthat. Amíg a tenyere az arcom köré nem fonódik. És visszacsókol.

A táncból, megcsalásból összesűrűsödött, lesben álló összes energia ki-robban közöttünk. Végigörvénylik az ereimben, és eláraszt. Hátrahőkölök, de Troy nem ereszt, mozdulatlanságba kényszerít, és ajkai falják az enyémét. Forró, szörnyű öröm bugyborékol fel bennem, miközben Troy vonszol maga után a forgó szélvész közepébe. Az ujjaim szorítása megla-zul a mappán, mohón nyúlnék a hajába.

És pont, amikor az olvadáspontomhoz érek, Troy ellép tőlem.

A szemeim felpattannak.

– Köszönöm. Csak erre volt szükségem. – Hátat fordít, és kísétál az ajtón.

Néhány perccel később hallok a hűvös és kimért hangját Bob irodájából kiszűrődni, amint arra kéri, mutasson neki néhány ingatlant.

Istenem! Tekergetem az ujjamon a jegygyűrűmet, míg a bőr alatta fehérre nem válik. Hogyan voltam képes rá? Hogy tudtam megcsókolni, mikor tudom, hogy Jayne szájára tapasztotta az ajkát. És Heatherére. És Feliciáéra.

Könnyek égetik a szemem.

Mi van Troy Heathgate-ben, ami nem hagy nyugton?